

Dimission 2022

"På Brøndby Gymnasium rækker vi efter stjernerne" står der på en gammel plakat tilbage fra 2012.

10 år gammel, men stadig lige aktuel. Stjernerne repræsenterer idealet og Nonie på plakaten strækker helt ud i kroppen for at sætte den perfekte serve. Hun er BG-student fra 2015 og sportstalent. En kombination vi har fostret rigtig mange af, siden de første studenter blev udklækket i 2008.

At være den bedste, stjernen, på alle arenaer er ikke muligt for nogen, men det er forventningen hos rigtig mange. Ikke mindst jer unge.

Og så er det, man oplever, at "du føler dig forkert, selvom du altid forsøger at gøre alting rigtigt". Den beskrivelse præsenterer Christian Hjortkær altid sine højskoleelever for, lige når de starter på højskoleopholdet - ofte ovenpå en studentereksamen. Og det er der rigtig mange af dem, der kender det. Følelsen af aldrig at gøre nok. En følelse, der særligt rammer den grænseløst, pligttopfyldende unge. "Det er min egen skyld" og "det må være mig, der er noget galt med" - disse selvbekendelser martrer mange unge. Og pointen er netop, at denne følelse er meget udbredt. Det er ikke dig alene, men snarere en hel generation af unge.

Hvor ofte siger vi, forældre, lærere, vejledere: "Du skal gøre det, du har lyst til" - ikke som et tilbud, nærmere som en ordre. Du har friheden til at vælge lige, hvad du vil, så længe det er det, du har lyst til. Ellers skal du lade være. Du er dermed 100% ansvarlig for din egen skæbne - så hvis du vælger forkert, har du kun dig selv at skyde skylden på.

Eksemplet Line: over hendes computer hænger et citat: Hvis bedre er muligt, så er godt ikke godt nok. Line synes, det motiverer hende. Og det tegner i al sin enkelthed et meget præcist billede af at være ung i dag. Problemet er, at citatet er uopfyldeligt. For bedre er jo altid muligt. Du kan altid bruge en time mere på den danske stil. Du kan altid arbejde lidt mere med SRP-opgaven. Osv. Du kan altid være en lidt bedre kæreste, en lidt bedre søn/datter, en lidt bedre bror/søster, en lidt bedre ven/veninde, en lidt bedre rollemodel. Du kan altid være lidt mere social, lidt mere original, lidt bedre opdateret og lidt mere engageret.

Resultatet er en utilstrækkelighedsfølelse. Følelsen af aldrig at gøre nok. Uden at det nogen sinde bliver klart, hvad der skal til for at nå i mål. Og følelsen er inde i de unges, i jeres, hoveder. Derfor er det også så svært at gøre oprør. Mod hvem? Mig selv?

Der er altid noget befriende i at bryde med de normer, man selv er vokset op med. Når moralen imidlertid er, at man skal vælge det, man har lyst til, træffe det rigtige valg, det der føles rigtigt for mig, er det svært at gøre oprør. Alt er jo muligt. Og jeg har selv truffet valget.

Men er det nu det? For nogle år siden var det Danske Gymnasiers kampagne. Der blev delt t-shirts ud, så studenterne kunne gå rundt med sloganet på brystet: Alt er muligt. Budskabet var eller er dobbelt: Alt er muligt for dig, der har taget en studentereksamen. Og i det slogan ligger også en forventning eller måske snarere et påbud til den unge student: når alt er muligt, så sørg for at træffe de rigtige valg.

På BG lod vi ikke slogannet stå alene, men tilføjede Alt er muligt - **sammen** og understregede på den måde, at det betyder noget at være en del af et fællesskab. I sportens verden taler man om at spille hinanden bedre, på BG kalder vi det nærvær. Opmærksomheden på den enkelte er vores fælles drivkraft. Nærværet er sammen med vores fokus på it og idræt det centrale i vores bestræbelser på at levere læring af høj kvalitet hver dag for jer allesammen.

Det har derfor været så bekræftende, da jeg smugkiggede i jeres blå bog, og klart fornemmede, hvor meget fællesskabet og sammenholdet havde betydet for jer i de 2-3 - for nogen endda 4 år, I har gået på BG. Et fællesskab, der især kom til udtryk i hengivenheden for hinanden og for klassen. Og som også omhandler jeres lærere, i form af denne særligt kærligt-ironiske tone I beskriver dem med. De mange corona-baserede fraværperioder har gjort jeres årgangs tilknytning til BG til noget helt særligt. Felicia, Julie, Camilla og Christines video: Hvad vil jeg savne fra BG, er en vidunderlig kærlig satire over deres dagligdag på BG.

Emmely, Matilde og Emmas podcast 5. modul er en anden perle, der nåede at blive en serie på 3 afsnit med fokus på, hvad der optog vore elever lige nu. Et af afsnittene handlede netop om, hvad den indre stemmes insisteren på at frembringe det perfekte gjorde ved én og hvordan det kunne tackles - fra elev til elev.

Selv har jeg mange gode minder med jeres årgang, der nu dimitteres. November-december 2020 var del af en corona-hjemsendelses periode. Stort set alle blev hjemme, men enkelte foretrak i perioder at komme på BG. Jeg selv var her hver dag. Så fandt jeg på fra 1. december at lave en julekalender om Stanley - Den lille julegris. Små filmede indslag dagligt.

Nogle gange skal man tænke sig godt om, inden man går i gang med pludselige indfald. Er bedre muligt, er godt ikke godt nok - hang beklageligvis ikke over mit skrivebord. Jeg måtte ofte bede pedel, sekretær og andre uskyldige om hjælp: som stand in, til at styre kameraet eller sige replikker. Og da trådte Martin og Tobias til med deres smukke sangstemmer og musikalske talent. Det er et af de klip jeg holder allermest af: hvor Martin og Tobias den 13. december synger Santa Lucia. Den scene er blevet en klassiker.

Ud over kunstnerisk samarbejde har det været en fornøjelse at opleve Elevrådet vokse til en organisation, der tager ansvar og har høje ambitioner ift. indflydelse på elevernes hverdag. Håndteringen af statsminister Mette Frederiksens pludselige beslutning om at besøge BG og snakke vaccination og overvære Brostrøms vaccineringsen af Magnus forløb rigtig fint takket være elevrådets forpersoner og 2.h's helt naturlige snak med statsministeren i Skovdahl Lounge. Det gjorde I forbilledligt.

Der har generelt været en stor opfindsomhed og et stort engagement hos jer. F.eks. vore virtuelle orientersaftener, som fungerede fremragende begge gange og da vi igen kunne holde Galla, stod I (anført af Gallaudvalget) for en rigtig fin underholdning med kåringer og lege, som understregede fællesskab og sammenhold. Jeg tror den aftens største blonder, stod jeg for, da jeg ville holde en opbyggelig tale om, hvorfor vi måtte have Ukraine med i vore hjerter denne aften. Det blev for meget. Det havde I slet ikke lyst til. Så jeg korrigerede min tale og i stedet klappede vi sammen for, at Ukraines ungdom igen kan komme til at holde Galla.

Jeg forstår godt, at I bliver udmattede. Ukraine, endnu en arena kalder på jer: at være frivillig, Røde Kors ambassadør, hvor I skal gøre det rigtige. Også på frivillighedsfeltet er jeg ikke desto mindre så stolt over, at 2 af vore elever tog 14 dage ud af deres skema (med min billigelse) og drog til Ghana for at hjælpe med at skaffe ressourcer til børn og unge i Ghana, så de kunne spille fodbold med hele udstyret. Det var morsomt at se glade børn træne i spillertrøjer med BGs logo. Det var knap så morsomt for Signe og Malou, at de ikke nåede hjem til jul pga. coronaudbrud, men med nød og næppe og i sidste øjeblik kom hjem til Nytårsaften.

Jeg kunne komme med endnu flere historier, som I har bidraget med og jeg vil kort også nævne, at Idræt A-studieretningens projekter i 3.g afføder en stadigt stigende interesse hos både kommuner og institutioner, der meget gerne vil samarbejde med jer om innovation indenfor idræts mange aspekter. I er dygtige ambassadører for Brøndby Gymnasiums idrætslinje og I har været med til gennem jeres indsats at overbevise ministeriet om, at Idræt A skal skifte status fra forsøgsfag til permanent fag. Det er en stor triumf, som netop er blevet meddelt. Og så vandt i fodboldturneringen på sidste skoledag.

Når jeg nu reflekterer over indholdet af min tale til og om jer, er jeg ikke så sikker på, at **jeres** grundfølelse er utilstrækkelighed. Der er en kampvilje hos jer, som gentagne gange italesættes i jeres Blå Bog med betegnelsen Vestegnsdude. En dude er ifølge nogle 3.g'ere (jeg var nødt til at spørge) lidt af en ballademager og en Vestegnsdude er en ung mand med trang til oprør. Og pigerne? Christine, Julie, Camilla og Felicias lille film om Brøndby Gymnasium slutter med opfordringen: Bryd reglerne en gang imellem. For mig at se, er det måske her, håbet ligger. Hvis I har lyst til at række efter frihedens stjerner og smide utilstrækkelighedsfølelsen - så gør det sammen.

Tillykke med jeres eksamen.

Pia Sadolin
Rektor

(Tak til Christian Hjortkær for inspiration)